

то за славѣ Божіѣ. Върху едно отъ боровы-тѣ вѣйкы тя закачи праздничн-тѣ дрѣхѣ и съ дозволеніе-то на Графа отъ Калвъ, съгради на това мѣсто еднѣ църквѣ и единъ монастырь на кои-то опрѣдѣли и цѣлый-тѣ си имотъ. Това спорѣдь сказаніе-то е начяло на прочютыи-тѣ монастырь *Хирсау*, отъ кой-то въ послѣдующи-тѣ столѣтія произлѣзе едно число отъ прочюты мѣжіе, кои-то спомогнххх не малко за распространение-то на Христіанско-то познаніе и наукѣ въ Германіѣ.

По-вѣрно е, че на Аллеманы-тѣ пятьдесять години послѣ Фридолина, единъ новъ свѣтилникъ ся проводи отъ отдалеченн-тѣ Еринскѣ земѣ. Това е былъ Ирландецъ *Колумбанъ*, кой-то въ монастыры-тѣ Ги и Банхоръ, ся приготви за служб-тѣ на църквѣ-тѣ Христовѣ, и изпълненъ былъ отъ едно неборимо желаніе, да носи име-то на Господа къмъ отдалеченны-тѣ язычници. Той ся съдружи съ 12 благочестивы младежи въ едно миссіонерско пѣтуваніе, и съ тѣхъ въ 585 годинѣ, прѣзь Франціѣ отиде въ пустынь-тѣ Вогезень, гдѣ-то въ единъ дълбокъ долъ подъ Бургундіѣ ся поселихъ и съградихъ единъ монастырь. Тѣ живѣяхъ дълго врѣме само съ корены и коры отъ дървета-та, до гдѣ-то дива-та почва въ слѣдствіе на тѣхный-тѣ трудъ произведе плодъ.

Между това благочестіе-то на Колумбана ся прочю въ цѣлж-тѣ околность; чловѣци отъ всяко съсловіе притичяхъ при него да земѣть отъ него поученіе, и да му дадять дѣтца-та си за